

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **M. V.**
bytem

zastoupené advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2019, č. j. MV-13452-4/SO-2019

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. 2. 2019, č. j. MV-13452-4/SO-2019 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Petra Václavka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh předcházejícího řízení

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 11. 2018, č. j. OAM-25844-80/TP-2013 (dále též jen

„rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

2. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 3. 12. 2013 podala žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve které mimo jiné uvedla, že žádost podává za účelem pobytu „*po pěti letech nepřetržitého pb*“.
3. Dne 26. 6. 2015 správní orgán prvního stupně rozhodnutím č. j. OAM-25844-34/TP-23 podanou žádost zamítl podle ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně měla uzavřít manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 24. 9. 2015, č. j. MV-120344-3/SO-2015. Následně byla ve věci podána žaloba k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 11. 4. 2017, č. j. 6 A 200/2015-48 rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2015, č. j. MV-120344-3/SO-2015 zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení s tím, že při hodnocení účelovosti uzavřeného manželství správní orgány nesprávně vycházely z dřívějších a zastaralých výsledků, což zapříčinilo podstatnou vadu řízení. V návaznosti na tento rozsudek žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 6. 2017, č. j. MV-120344-13/SO-2015 zrušila také původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrátila mu věc k dalšímu řízení, neboť bylo třeba doplnit dokazování v rozsahu, který přesahoval rámec činnosti žalované, a následně znovu řádně posoudit, zda byly splněny důvody pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
4. Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byla s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 1 Azs 169/2018-32 věc posouzena podle znění zákona o pobytu cizinců účinného v době vydání rozhodnutí správního orgánu předcházejícího žalobě, tj. ve znění účinném do 23. 6. 2014. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě následujících pobytových oprávnění:
 - 1/ od 1. 11. 2006 (zahájení) do 24. 8. 2009 (právní moc rozhodnutí o odmítnutí kasační stížnosti) bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany,
 - 2/ dne 29. 9. 2009 podala žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu za účelem azylu (§ 67 zákona o pobytu cizinců), která byla dne 30. 11. 2009 zamítnuta. K tomu správní orgán prvního stupně uvedl, že s podanou žádostí občana třetího státu o trvalý pobyt nejsou automaticky spojeny žádné právní účinky zakládající oprávněný pobyt na území České republiky či fikci takového pobytu,
 - 3/ ode dne 5. 10. 2009 do 4. 10. 2010 a od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011 byla platná víza k pobytu nad 90 dnů za účelem „strpění pobytu“,
 - 4/ dne 25. 11. 2010 žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců, která byla rozhodnutím ze dne 29. 3. 2013, č. j. OAM-354-48/PP-2011 zamítnuta, načež bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 17. 10. 2013 (právní moc téhož dne), č.j. MV-59394-3/SO/sen-2013. Následně byla zamítnuta žaloba proti tomuto

rozhodnutí (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2016, č. j. 9 A 192/2013-60) i kasační stížnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 7 Azs 250/2016-33).

5. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně na území v období pěti let bezprostředně přecházejících žádosti nepobývala na základě započitatelných pobytových oprávnění uvedených v § 17 zákona o pobytu cizinců, a to nejméně v době od 3. 12. 2008 do 5. 10. 2009, kdy jí bylo vydáno vízum za účelem strpění, a dále nejméně v době od 17. 10. 2013 (pravomocně zamítnuta žádost o přechodný pobyt) do 27. 11. 2013 (vydání výjezdního příkazu). Žalobkyni nebylo možné započítat ani období v rámci pobytu na oprávnění podle § 87y zákona o pobytu cizinců v době od 1. 6. 2011 (den následující po skončení platnosti víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu) do 17. 10. 2013. Podle správního orgánu prvního stupně neoprávněný pobyt žalobkyně na území v době od 17. 10. 2013 do 27. 11. 2013 byl důvodem pro konstatování, že nesplnila podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
6. K odvolání žalobkyně bylo vydáno napadené rozhodnutí, v němž se žalovaná se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnila.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

7. Žalobkyně v žalobě nejprve obecně namítla, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s. ř.“) a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s ust. § 89 odst. 2 s. ř. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tím porušila ust. § 3 s. ř. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podle ní v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož i se základními zásadami činnosti správních orgánů ve smyslu § 2, 3 a 4 s. ř.
8. Zásadním předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovanou je otázka, zda období pěti let před podáním žádosti o trvalý pobyt, tedy období od 3. 12. 2008 do 3. 12. 2013, bylo možné posoudit jako období nepřetržitého přechodného pobytu na území [§ 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců].
9. Podle žalobkyně se žalovaná nevypořádala s námitkou, že žadatel o mezinárodní ochranu ve formě azylu požívá oprávnění přechodně pobývat na území, a to do vyčerpání všech řádných a mimořádných opravných prostředků v řízení o jeho žádosti. Podle žalobkyně je tento přechodný pobyt osvědčen takzvaným průkazem žadatele o azyl, kdy pobývala na území České republiky podle § 17 zákona o pobytu cizinců na základě dokladu vydaného k pobytu na území (průkaz žadatele o azyl) podle zvláštního právního předpisu. Žalobkyně tak v období od 1. 11. 2006 do 25. 11. 2010, kdy podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, přechodně a nepřetržitě pobývala na území na základě příslušných dokladů osvědčujících oprávněnost jejího pobytu, přičemž tato doba byla započitatelná do doby nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ust. § 87h odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
10. Zároveň žalobkyně namítla nezákonnost analogického použití ust. § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož tento zákon problematiku pobytu občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků systematicky zařazuje do Hlavy IVa, která speciálně upravuje rozsah

a podmínky získání pobytových oprávnění cizinci, kteří na rozdíl od ostatních cizinců mají speciální postavení z titulu příslušnosti k občanovi Evropské unie/ČR. Žalobkyně podala žádost o povolení trvalého pobytu nikoliv po pěti letech nepřetržitého pobytu podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců, jenž je upraven v Hlavě IV, ale podle ust. § 87h zákona o pobytu cizinců obsaženého v Hlavě IVa zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně je žalovanou použitý výklad za použití analogie k jiné části právního předpisu projevem libovůle správního orgánu a je nepřezkoumatelný.

11. Dále žalobkyně namítla, že se žalovaná nevypořádala s námitkou týkající se nezapočitatelnosti období od 25. 11. 2010 do 3. 12. 2013, kdy probíhalo řízení o žádosti žalobkyně o přechodný pobyt z důvodu sdílení společné domácnosti s jejím manželem, občanem České republiky, a následný pobyt před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu. Podle žalobkyně je délka pobytu na základě fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců ve smyslu ust. § 87h zákona o pobytu cizinců započitatelná, neboť od podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu (25. 11. 2010) do pravomocného ukončení řízení o této žádosti (17. 10. 2013) pobývala na území České republiky právě na základě této fikce. Z napadeného rozhodnutí však nebylo zřejmé, na podkladě jakých úvah správní orgány dospěly k závěru o nemožnosti započítat uvedené období.
12. Žalobkyně rovněž namítla, že se žalovaná nevypořádala s námitkou ohledně nezapočitatelnosti období po pravomocném ukončení řízení o její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, tj. období od 17. 10. 2013 do 27. 11. 2013. Žalobkyně uvedla, že dne 17. 10. 2013 nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o povolení přechodného pobytu, dne 27. 11. 2013 jí byl vystaven výjezdní příkaz a v době jeho platnosti, dne 3. 12. 2013, podala žádost o povolení k trvalému pobytu. Podle žalované však žalobkyně v období od 17. 10. 2013 do 27. 11. 2013 pobývala na území fakticky nelegálně, bez jakéhokoli vydaného oprávnění k pobytu. Žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost tohoto závěru žalované, jelikož po ukončení řízení o vydání pobytového oprávnění s neúspěšným výsledkem pro žadatele existuje zákonná překlenovací lhůta, ve které se dostaví k příslušnému orgánu správy pobytu cizinců a získá doklad, na jehož základě musí území v době jeho platnosti opustit. Do doby skončení platnosti takového dokladu cizinec na území pobývá oprávněně, a to na základě předchozího pobytu – v případě žalobkyně nejdříve přechodně bez víz, následně na výjezdní příkaz, přičemž obě formy přechodného pobytu jsou zakotveny v § 17 zákona o pobytu cizinců. Pokud by žalobkyně v období od 17. 10. 2013 do 27. 11. 2013 pobývala na území neoprávněně, muselo by být zahájeno řízení o správním vyhoštění, k čemuž však nedošlo. Dle názoru žalobkyně tak tvrzení žalované o nelegálnosti jejího pobytu v uvedeném období nemělo oporu ve skutkovém stavu, přičemž žalovanou odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21 svědčil naopak v její prospěch.
13. Žalobkyně rovněž namítla porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaná se nezabývala zásahem napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. K tomu doplnila, že zde má celou rodinu, především manžela a nezletilé děti, o které se přes svěření do náhradní péče babičky stará a podílí se na jejich výchově. Správní orgány se však ani nepokusily zjistit důvody, pro které byly děti žalobkyně svěřeny do péče jejich babičky, nepředvolaly žalobkyni k výslechu, a porušily tak základní zásady činnosti správního orgánu.

14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se žalobní námitky zcela shodují s námitkami uplatněnými žalobkyní v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V podrobnostech odkázala na spisový materiál a navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. V replice k vyjádření žalované žalobkyně uvedla, že s tvrzením žalované nesouhlasí a odkázala na podanou žalobu.

III. Posouzení věci soudem

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
16. Podle § 17 zákona o pobytu cizinců *cizinec může pobývat na území přechodně a) bez víza, b) na základě krátkodobého víza uděleného podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, c) na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu, nebo d) na základě výjezdního příkazu.*
17. Podle § 87g odst. 7 zákona o pobytu cizinců *podmínka nepřetržitého přechodného pobytu je zachována, pokud nepřítomnost občana Evropské unie na území nepřesáhne celkem 6 měsíců ročně, nebo přesáhne-li tuto dobu a) z důvodu plnění povinné vojenské služby, nebo b) pokud jedna nepřítomnost nebude delší než 12 po sobě jdoucích měsíců, a to ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění, studium nebo odborné školení, anebo z důvodu pracovního vyslání do zahraničí.*
18. Podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.*
19. Podle § 87h odst. 3 zákona o pobytu cizinců *na nepřetržitost přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území se § 87g odst. 7 vztahuje obdobně. Do doby nepřetržitého pobytu podle odstavce 1 písm. a) se započítává i doba pobytu na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, pokud se na rodinného příslušníka občana Evropské unie tento zvláštní právní předpis již nevztahuje.*
20. Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle § 87g nebo 87h.*
21. Podle § 87y zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.*
22. Podle čl. 16 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a rady 2004/38/ES (dále též jen „směrnice 2004/38/ES“) *právo trvalého pobytu v hostitelském členském státě mají občané*

Unie, kteří tam nepřetržitě legálně pobývají po dobu pěti let. Toto právo není vázáno na splnění podmínek stanovených v kapitole III. Podle čl. 16 odst. 2 směrnice 2004/38/ES se odstavec 1 vztahuje rovněž na rodinné příslušníky, kteří nejsou státními příslušníky žádného členského státu a s občanem Unie v hostitelském členském státě nepřetržitě legálně pobývají po dobu pěti let.

23. Pro posouzení věci je stěžejní řešení právní otázky, zda bylo možné započít do doby podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pobyt žalobkyně na území v době, kdy žádala o mezinárodní ochranu ve formě azylu, dále v době, kdy probíhalo řízení o žádosti žalobkyně o povolení přechodného pobytu, a též v období po pravomocném ukončení řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu.
24. Soud předně považuje za podstatné zdůraznit, že v ust. § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanovena podmínka pětiletého nepřetržitého přechodného pobytu [stejný požadavek je stanoven pro občana EU v ustanovení § 87g odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Tato úprava však zcela neodpovídá unijní úpravě, konkrétně čl. 16 směrnice 2004/38/ES, která hovoří o „*nepřetržitém legálním pobytu*“, což je pojem bezpochyby širší než pojem „*přechodný pobyt*“, který je pouze jedním z možných druhů legálního pobytu. Vzhledem k tomu je nutno přednostně aplikovat úpravu obsaženou ve směrnici 2004/38/ES, což znamená, že žalobkyně musí pro udělení trvalého pobytu splnit podmínku pětiletého nepřetržitého legálního pobytu.
25. Další otázkou je, k jakému okamžiku musí být podmínka nepřetržitého pobytu splněna. Odpověď na tuto otázku vyslovil Soudní dvůr Evropské unie v rozhodnutí ze dne 17.7.2014 ve věci Shamim Tahir (C-469/13) a rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29. Podle obou soudů směrnice „*váže splnění pětileté podmínky nepřetržitého pobytu na období bezprostředně před podáním žádosti*“. Z uvedeného vyplývá, že na jednu stranu nestačí splnit podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu kdykoliv v minulosti, na stranu druhou však na její splnění nemají vliv události nastalé v průběhu správního řízení, tedy po podání žádosti. Standardní princip ve správním právu, podle kterého správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí, se v tomto případě neuplatní (shodně viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 46 A 80/2015-25).
26. Žalobkyně tedy pro úspěch své žádosti musela splnit podmínku pětiletého nepřetržitého legálního pobytu na území ČR v období bezprostředně předcházejícím podání její žádosti.
27. Soud se následně zabýval tím, zda v projednávané věci žalobkyně podmínku pětiletého nepřetržitého legálního pobytu splnila. Skutkové okolnosti jsou mezi účastníky nesporné.
28. Článek 21 směrnice 2004/38/ES stanovuje, že nepřetržitost pobytu může být pro účely této směrnice doložena jakýmkoli důkazními prostředky, které se používají v hostitelském členském státě. Nepřetržitost pobytu se přerušuje řádně vykonaným rozhodnutím o vyhoštění dotčené osoby. Podle článku 37 směrnice 2004/38/ES nejsou touto směrnicí dotčeny právní a správní předpisy členských států, které jsou příznivější pro osoby spadající do působnosti této směrnice. Jak již soud uvedl výše, ze strany žalobkyně musely být splněny dvě podmínky pobytu - pobyt musí být nepřetržitý a zároveň legální. Pod pojmem *nepřetržitý pobyt* přitom nelze rozumět pouze situaci, že je cizinec přítomen

výhradně na území České republiky. Zákon o pobytu cizinců definuje i konkrétní výjimky, kdy se na cizince i přes jeho nepřítomnost na území České republiky hledí, jako by pobyt na území České republiky pro účely vzniku nároku na trvalý pobyt nepřerušil (§ 87g odst. 7 zákona o pobytu cizinců).

29. Podmínka *legálního pobytu* je pak splněna tehdy, disponuje-li cizinec takovým oprávněním, na jehož základě může na území České republiky pobývat oprávněně. *„Je tak vyloučeno, aby vznikl nárok na udělení trvalého pobytu osobě, která by na území České republiky pobývala pouze fakticky a bez příslušného oprávnění. V souvislosti s touto podmínkou zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádnou výjimku, na jejímž základě by bylo možné na cizince nelegálně pobývajícího na území České republiky hledět, jako by zde pobýval legálně“* (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, č. j. 46 A 22/2016-18).
30. Podle článků 16 a 18 směrnice 2004/38/ES musí cizinec pro vznik nároku na trvalý pobyt v hostitelském státě nepřetržitě legálně pobývat po dobu pěti let. Pojmem „*legálně*“ se podrobněji zabýval Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 21. 12. 2011 ve spojených věcech č. j. C-424/10 a č. j. C-425/10, v němž konstatoval, že „[p]řestože znění uvedeného ustanovení směrnice 2004/38/ES neposkytuje žádné upřesnění toho, jak je třeba chápat výraz „*legálně pobývají*“ na území hostitelského státu, neodkazuje tato směrnice – pokud jde o význam, který je tomuto výrazu třeba přiznat – ani na vnitrostátní právo. Z toho vyplývá, že tento výraz je pro účely použití uvedené směrnice třeba chápat jako výraz označující autonomní pojem unijního práva, který musí být na území všech členských států vykládán jednotně. (...) Pokud jde konečně o zvláštní kontext, v němž je směrnice 2004/38/ES z hlediska práva trvalého pobytu zasazena, je třeba uvést, že sedmátný bod odůvodnění této směrnice upřesňuje, že takové právo je třeba stanovit pro všechny občany Unie a jejich rodinné příslušníky, kteří v hostitelském členském státě pobývají „v souladu s podmínkami stanovenými touto směrnicí“ nepřetržitě po dobu pěti let, aniž by byla vůči nim vydána opatření směřující k ukončení jejich práva pobytu. Toto upřesnění bylo do uvedeného bodu odůvodnění vloženo v průběhu legislativního procesu. Podle sdělení Evropského parlamentu ze dne 30. prosince 2003 bylo uvedené upřesnění vloženo za účelem vyjasnění obsahu pojmu „*legální pobyt*“ ve smyslu čl. 16 odst. 1 uvedené směrnice.“ Z uvedeného je zřejmé, že nepostačuje, aby byl cizinec na území hostitelského státu pouze fyzicky přítomen, ale pro vznik nároku na udělení trvalého pobytu je nutné, aby byl tento pobyt legální.
31. Soudní dvůr Evropské unie pojem legálnosti pobytu dále rozvíjel a dovodil, že pro vznik práva k trvalému pobytu nepostačuje oddělené naplnění formálních nebo materiálních zákonných podmínek, ale že tyto podmínky musí být splněny zároveň. Cizinci se nezapočítává do doby potřebné pro vznik nároku na trvalý pobyt doba, po kterou sice formálně disponuje platným povolením k pobytu, ale materiálně tyto podmínky pro jeho vydání nenaplníval [srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci Maria Dias (C-325/09), viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, č. j. 46 A 22/2016-18].
32. Soud tedy přistoupil k posouzení otázky, zda lze do doby nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ust. § 87h odst. 3 zákona o pobytu cizinců započít i pobyt na území na základě tzv. průkazu žadatele o azyl [§ 57 a násl. zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen „zákon o azylu“)], resp. na základě víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany (§ 72 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 12. 2010 a § 78b zákona o azylu ve znění účinném do 30. 4. 2013). Je přitom zřejmé, že smyslem víza za účelem řízení o udělení

mezinárodní ochrany bylo zlegalizovat pobyt cizince (žadatele) na území České republiky po dobu, kdy bude probíhat řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

33. Žalobkyně v období od 1. 11. 2006 do 24. 8. 2009 pobývala na území České republiky právě na základě průkazu žadatele o azyl, resp. na základě víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stežejní průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany je zřejmý z Evidenční karty žadatele (žalobkyně) V056133 ze dne 3. 12. 2013, která je založena ve spisovém materiálu.
34. Otázkou započtení období, po které byl žadatel na území České republiky na základě víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany, do nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ust. § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců, se již v minulosti Městský soud v Praze zabýval. V rozsudku ze dne 29. 12. 2011, sp. zn. 5 Ca 226/2008-26 uvedl, že dlouhodobým nepřerušným pobytem na území „*není jen některý z druhů pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., ale i legální pobyt žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území, který lze doložit vízem za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany udělovaným podle § 72 zákona o azylu.*“ Ve shodě s tímto rozsudkem, byť se vztahoval k započtení dlouhodobého pobytu ve smyslu ust. § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pak lze konstatovat, že ze zákona neplyne, že by nepřetržitým přechodným pobytem na území ve smyslu § 87h zákona o pobytu cizinců [či speciálně ve smyslu § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] musel být jen pobyt na některé z víz udělovaných podle tohoto zákona; naopak tento pojem je třeba chápat materiálně, tj. správní orgán by měl posuzovat nikoli to, podle jakého zákona cizinec získal pobytový titul, ale to, zda skutečně na území nepřetržitě a legálně pobýval.
35. Správní orgán prvního stupně a stejně tak žalovaná pochybili, pokud období od 1. 11. 2006 do 24. 8. 2009, ve kterém byla žalobkyně držitelkou víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany, resp. víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území, nezapočítali do doby nepřetržitého přechodného pobytu žalobkyně na území ve smyslu ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (srov. obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2011, sp. zn. 5 Ca 226/2008-26).
36. Následně žalobkyně v období od 5. 10. 2009 do 31. 5. 2011 pobývala na území na základě víza nad 90 dnů (dlouhodobého víza) za účelem strpění pobytu (Výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 30. 8. 2018), přičemž tato doba byla správním orgánem do doby nepřetržitého pobytu započtena.
37. Soud se dále zabýval otázkou započtení období od 25. 11. 2010 do 3. 12. 2013, kdy probíhalo řízení o žádosti žalobkyně o přechodný pobyt z důvodu sdílení společné domácnosti s jejím manželem, občanem České republiky.
38. Přestože ze spisového materiálu vyplývá, že výše uvedená žádost žalobkyně byla dne 17. 10. 2013 pravomocně zamítnuta (viz rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2013, č. j. MV-59394-3/SO/sen-2013), žalobkyně má za to, že v období od 25. 11. 2010 do 17. 10. 2013 na území České republiky pobývala oprávněně, a to na základě fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je*

oprávněně pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný.

39. Ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců obecně (s určitými výjimkami) přiznává cizinci - rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie po dobu řízení o jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu fikci přechodného pobytu, přičemž tak legalizuje jeho pobyt na území. Stejně jako při započtení pobytu na základě víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany ze zákona neplyne, že by nepřetržitým přechodným pobytem na území ve smyslu ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců musel být jen pobyt na některé z víz udělovaných podle tohoto zákona, ale je nutné nepřetržitost přechodného pobytu na území posuzovat s ohledem na to, zda žalobkyně na území pobývala nepřetržitě a legálně. I zde nicméně platí shora uvedený závěr Soudního dvora Evropské unie (bod 31), že pro vznik práva k trvalému pobytu musí být naplněny jak formální zákonné podmínky (což bylo v případě žalobkyně splněno, neboť na území České republiky formálně pobývala na základě fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců), tak zákonné podmínky materiální. Tyto materiální podmínky podle uvedeného ustanovení spočívají v tom, že cizinec na území skutečně pobývá společně se svým rodinným příslušníkem - občanem EU. Správní orgány obou stupňů nicméně v důsledku nesprávného vyhodnocení naplnění formální podmínky pobytu toto období bez dalšího do doby potřebné pro vznik nároku na trvalý pobyt nezapočítaly, a již se vůbec nezabývaly otázkou, zda žalobkyně naplnila též materiální podmínku oprávněného pobytu. V tomto ohledu je nutno napadené rozhodnutí vyhodnotit jako nepřezkoumatelné, neboť úvahy potřebné pro posouzení této otázky v něm zcela absentují. Nutno dodat, že zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu je indicií, která může naznačovat právě nenaplnění oné materiální podmínky spočívající v tom, že žalobkyně v průběhu řízení o žádosti na území České republiky pobývala se svým manželem - občanem EU. Pokud by totiž žalobkyně uzavřela manželství s občanem Evropské unie, resp. s občanem České republiky pouze účelově a po dobu řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu s ním na území nepobývala (nežila), nebylo by možné dobu jejího pobytu na území během řízení o žádosti o přechodný pobyt započítat do doby potřebné pro vznik nároku na trvalý pobyt, neboť po tuto dobu by sice byla formálně oprávněna pobývat na území na základě výše uvedené fikce pobytu, materiálně by však podmínky pro její uplatnění nesplňovala.
40. Je tedy třeba odmítnout názor, že by se období, po které žalobkyně pobývala na území České republiky na základě fikce podle § 87y zákona o pobytu cizinců, mohlo započítat jen a pouze tehdy, pokud by bylo žádosti žalobkyně vyhověno. Takový závěr ze zákona o pobytu cizinců ani ze směrnice 2004/30/ES nevyplývá a správní orgány pochybily, pokud takovou povinnost v rozporu se zákonem dovodily. Za situace, kdy byla žádost žalobkyně zamítnuta, je však nutno se zabývat též tím, zda pobyt žalobkyně (formálně oprávněný na základě fikce pobytu) byl pobytem oprávněným též z hlediska materiálního, tj. zda žalobkyně v průběhu tohoto období na území České republiky skutečně pobývala společně se svým manželem - občanem EU.
41. Soud na okraj podotýká, že pokud žalovaná argumentovala rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 4. 2018, č. j. 57 A 53/2017-53, podle kterého překlenovací štítek není vízem k pobytu nad 90 dnů podle § 30 a násl. zákona o pobytu cizinců, tento argument byl pro věc zcela nepřiléhavý a irelevantní, neboť, jak již bylo výše uvedeno, nepřetržitým přechodným pobytem na území ve smyslu ust. § 87h zákona o pobytu nemusí být jen a

pouze pobyt na základě některého z víz udělovaných podle zákona o pobytu cizinců, ale nepřetržitý pobyt cizince je nutné posuzovat zejména podle toho, zda skutečně na území nepřetržitě a legálně pobýval.

42. Soud následně přistoupil k posouzení námitky, že se žalovaná nevypořádala s námitkou týkající se nezapočítání období po pravomocném ukončení řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, tj. období od 17. 10. 2013 do 27. 11. 2013, kdy jí byl vydán výjezdni příkaz. Žalovaná se s touto námitkou vypořádala na str. 6 - 7 napadeného rozhodnutí tak, že rozsáhle citovala ust. § 18 zákona o pobytu cizinců, ve kterém jsou uvedeny podmínky, za kterých může cizinec pobývat na území přechodně bez víza, což doprovodila citací rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21. Námitce, že by se žalovaná s uvedenou námitkou nevypořádala, tak soud přisvědčit nemohl. Je přitom zřejmé, že dne 17.10.2013, kdy byla pravomocně zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu (viz rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2013, č. j. MV-59394-3/SO/sen-2013 založené ve spisovém materiálu), přestala žalobkyně splňovat podmínky fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, přičemž až do dne 27. 11. 2013, kdy byl vydán výjezdni příkaz (Výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 30. 8. 2018), na území České republiky skutečně pobývala bez platného pobytového oprávnění.
43. Nelze však přehlédnout, že v případě žalobkyně došlo k přetržení jejího oprávněného pobytu na území v důsledku toho, že současně se zamítnutím žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu jí nebyl vydán výjezdni příkaz (ten byl vydán až dne 27. 11. 2013). Z rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 3. 2013, č. j. OAM-354-48/PP-2011 ve spojení s rozhodnutím žalované ze dne 17. 10. 2013, č. j. MV-59394-3/SO/sen-2013 vyplývá, že byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců, a podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nebylo povolení k přechodnému pobytu na území České republiky vydáno. Povinnost ministerstva udělit při zamítnutí žádosti žadateli výjezdni příkaz však byla založena až novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 222/2017 Sb., s účinností ode dne 1. 8. 2018 (viz § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců v aktuálním znění).
44. V důvodové zprávě k zákonu č. 222/2017 Sb. (novela zákona o pobytu cizinců) bylo zcela logicky a správně uvedeno, že *„[p]okud cizinec v konkrétním případě nemá právo pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie plynoucí ze směrnice 2004/38/ES, resp. z její zákonné transpozice, je třeba mu v návaznosti na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rovněž stanovit lhůtu k vycestování a udělit výjezdni příkaz.“* V době, kdy bylo rozhodováno o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu, však tato novela účinná ještě nebyla, což umožňovalo, aby správní orgány předmětnou žádost pouze zamítly, aniž by žalobkyni výjezdni příkaz vydaly. Bylo tak pouze na uvážení správních orgánů, zda společně se zamítavým rozhodnutím vydají žalobkyni výjezdni příkaz, kterým by byl její pobyt bezprostředně po nabytí právní moci zamítavého rozhodnutí po určitou dobu legalizován, či nikoliv.
45. Soud má za to, že požadavek zákona o pobytu cizinců nepřímou vyplývající z tehdejšího znění § 87e zákona o pobytu cizinců, e že chtěl-li i po případném zamítnutí žádosti o přechodný pobyt cizinec pobývat legálně na území, musel požádat in eventum za tímto účelem o vízum za účelem strpění, je ve vztahu k přetržení doby legálního pobytu

nepřiměřený. V situaci, ve které se nacházela žalobkyně, by v intencích právního názoru správních orgánů musela žalobkyně pro to, aby k přetržení doby jejího pobytu nedošlo, ještě v tentýž den, kdy jí bylo doručeno konečné rozhodnutí ve věci její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění. Takový požadavek považuje soud za obtížně realizovatelný (což byl ostatně i důvod, pro který zřejmě došlo k novelizaci ust. § 87e zákona o pobytu cizinců tak, aby současně se zamítavým rozhodnutím byl vydáván i výjezdní příkaz).

46. Výklad žalované i přes absenci zákonné povinnosti správních orgánů k vydání výjezdního příkazu současně se zamítavým rozhodnutím nemůže být akceptován již jen z toho důvodu, že žalobkyně byla právní úpravou ponechána ve stavu právní nejistoty, která mohla vést až k libovůli správních orgánů, neboť pouze na nich záleželo, zda k přetržení pobytu dojde (pouze vydáním zamítavého rozhodnutí) či nikoliv (vydáním zamítavého rozhodnutí za současného vydání výjezdního příkazu). Tyto úvahy vedly soud k závěru, že k přetržení doby pobytu žalobkyně za výše uvedených skutkových okolností není možné přihlížet. Řečeno jinak, ve vztahu k žalobkyni by bylo nepřiměřeně přísné nezapočíst období od 17. 10. 2013 do 27. 11. 2013 do doby jejího nepřetržitého přechodného pobytu na území podle ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 48 A 47/2015-58).
47. K námitce nedostatečného posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že na jednu stranu lze obecně souhlasit se závěrem žalované, že zákon o pobytu cizinců ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů explicitně nestanovil povinnost při zamítnutí žádosti o trvalý pobyt zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Stejně tak lze přisvědčit žalované i v tom, že tuto povinnost nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení totiž pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27 nebo ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30).
48. Nelze nicméně přehlížet, že Česká republika je vázána Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a jejím článkem 8, který garantuje právo na respektování rodinného a soukromého života. Dle druhého odstavce tohoto článku platí, že „[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“ Veřejná moc tedy může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze tehdy, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27, ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30 nebo ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26).
49. „Rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu však není samo o sobě dotčeno právo cizince pobývat na území České republiky. Dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Na základě tohoto rozhodnutí mu není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců. Předmětné rozhodnutí tedy představuje daleko

méně závažný zásah do práv jednotlivce než např. rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27). Výše uvedenému pak odpovídá i intenzita přezkumu jednotlivých rozhodnutí ze strany nadřízených správních orgánů a správních soudů.

50. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, *„přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27, ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 – 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112 nebo ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39; nebo nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).*
51. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27 k výše uvedenému dodal, že *„ačkoli nejsou obecně dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, je vždy třeba ve světle závazku plynoucího z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod přiměřenost těchto (byť méně závažných) následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30). Přestože tedy právní úprava výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, je vždy nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života zkoumaly.“*
52. Závěr žalované, že zákon správnímu orgánu neumožňuje posuzovat přiměřenost jeho rozhodnutí z hlediska dopadu do života dotyčného cizince, je tedy nesprávný. Žalovaná však správně konstatovala, že žalobkyni nebyl ani přes zamítavé rozhodnutí znemožněn jiný druh pobytu, kdy zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by *„v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování. V případě odvolatelky taková situace nenastala, neboť jí zákaz pobytu na území udělen nebyl. Odvolatelka může nadále pobývat na území na základě nižších pobytových oprávnění.“*
53. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27, respektování a ochrana rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *„spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu. K tomu však nemůže dojít na základě rozhodnutí o neudělení povolení k trvalému pobytu.“* Smyslem přímé aplikace Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27 nebo ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 – 26).

54. Námitku uvedenou pod čtvrtým žalobním bodem tak zdejší soud ve světle výše uvedeného považuje za nedůvodnou. K tomu lze dodat, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).

IV. Závěr a náklady řízení

55. Lze shrnout, že pokud správní orgány nezapočetly do nepřetržitého legálního pobytu žalobkyně na území ve smyslu § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jednak dobu, pro kterou probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobkyně na území pobývala na základě víza za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany, resp. víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území, a jednak dobu po ukončení řízení o její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu do vydání výjezdního příkazu, postupovaly nezákonně. Ve vztahu k době, kdy žalobkyně měla na území pobývat na základě fikce podle § 87y zákona o pobytu cizinců, soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, zda žalobkyně (při splnění formální podmínky oprávněného pobytu) splňovala též podmínku materiální, tj. zda na území České republiky skutečně pobývala společně s občanem EU.
56. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Učinil tak bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
57. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby), tedy 6 200 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč, a dále částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty [§ 57 odst. 2 s. ř. s.]. Za důvodně vynaložené náklady řízení soud nepovažoval repliku k vyjádření žalované, neboť v ní žalobkyně pouze zopakovala již dříve předestřanou argumentaci. Celková výše žalobkyni přiznaných nákladů řízení tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 9. července 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu